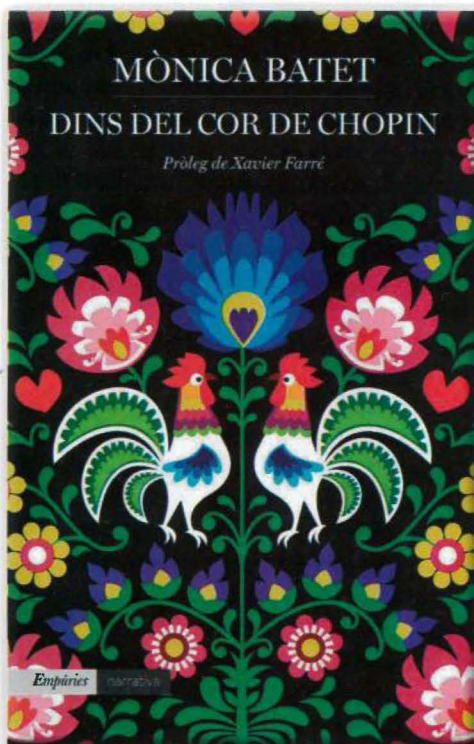

Ombres al cor de Polònia

Dins del cor de Chopin, escrit per Mònica Batet (1976), és un llibre de contes que gira al voltant de la història moderna de Polònia. El pròleg de Xavier Farré, coneixedor de la llengua polonesa i de la seua literatura, ens situa les coordenades culturals. És el seu primer volum de contes que, al meu entendre, no acaba de posseir la gràcia, la tècnica i la força interior que un lector normal li demana per omplir les hores més intenses de la canícula. És una manera inexacta, aproximativa, de dir que l'autora no aconsegueix infondre o transmetre en l'ànim i la intel·ligència del lector un mínim d'emoció i d'intel·ligència. Sap greu perquè un lector acut als llibres perquè li omplim una certa buidor existencial però quan aquests llibres no actuen de manera vibrant o enraonada, el lector se sent decebut.

Al centre de *Dins del cor de Chopin* es pot resseguir una fascinació per l'ànima de Polònia, per la cultura de Polònia, cultura turmentada i profunda, que reconec que no sabem ni coneixem en la profunditat que caldria: només alguna espurna de lectura, algun autor, algun llibre parpellegen en la consciència. Em sembla, des de la meua perspectiva de lector una mica escaldat i no gaire segur de posseir cap veritat absoluta, que la clau de l'error del llibre és aquesta: fer bascular

↓ **ES POT RESSEGUIR LA FASCINACIÓ PER L'ÀNIMA DE POLÒNIA, PER LA SEVA CULTURA TURMENTADA I PROFUNDA**

tots els contes en una matèria que deu ser apassionant per a l'autora, però és freda i distant per al lector. Un estil massa realista, massa burocràtic, massa desapassionat no aconsegueix transmetre la fascinació que s'hi intueix. Només dues excepcions: el primer i el darrer conte, en què hi treu el cap la narradora com a personatge, aquí s'hi entreenveu una certa palpitació vital.

En descàrrec seu diria que costa

molt tocar bé les tecles d'una altra societat. Ni és fàcil ni és senzill, i l'autora ha fracassat en la temptativa. Potser, abans, caldria un bon assaig sobre Polònia i després ja en parlariem. També podria ser que en orquestrar un llibre de contes sobre un sol assumpte, el joc literari és a tot o a res. Allò que a l'autor li sembla apassionadament consistent, al lector li sembla insubstancial, el deixa indiferent. Podria ser que un altre motiu fos la dèria dels escriptors d'ara d'escriure volums que continguin una certa homogeneïtat: que parlin del mateix, en definitiva. Podria ser una demanda dels editors: "si escrius contes, que girin al voltant d'un eix temàtic", et vindrien a dir. "Ja costa prou de vendre contes com perquè cada conte vagi a la seua", afegirien.

El fet és que no he trobat un riu de passió que m'hagi commogut ni a penes cap relat que pugui recordar amb alegria ni cap història que em plagui de rellegir per més que la narradora hi hagi posat intenció. He deixat el volum en la lleixa dels llibres inacabats, dels volums que esperen als llimbs un altre temps que els redimeixi, i els salvi de l'arena de l'oblit.